

Sum af 200 Rd.; altsaa lade vi ham vi kun faae $\frac{1}{10}$ af sin Arbejdsløn lagt til, og medens den Første kan hjælpe paa sit Forbrug med $\frac{1}{4}$ større Indtægt, saa skal den Anden gjøre det Samme med $\frac{1}{10}$ Forøgelse af sin Indtægt. Der har aldrig været og bør ikke forelægges en Dyrtdislov, der virkelig udjævner Konjunkturerens Stigning. En Sagelov bør gjøre det — jeg har ikke meget Saab om, at vi nogensinde ville komme dertil — men en Sagelov bør fuldstændig udjævne de forandrede Lidsforhold, saaledes at Bederlaget igjen bringes i det samme Forhold til Arbeidet, som det før var, forudsat, at det forrige Gang var rigtigt bestemt, hvorimod en Dyrtdistilløgslov aldrig har gjort det og i mine Tanter heller ikke bør gjøre det. Embedsmændene maa vide sig selv, at ogsaa han er underkastet Konjunkturerens Forandringer, og at han maa være rustet til at bære dem. Han kan ikke vente, naar han slutter en Kontrakt med Staten, at Forudsætningerne blive uforandrede. Nu vil man maaske sige: han har ogsaa den heldige Chance, at Livsforholdene kunne blive billigere. Ja, denne Chance har han; men jeg veed ikke, om Nogen kan erindre, at i de 25 Aar, vi have haft den konstitutionelle Forfatning, denne Chance er indtraadt, at man er kommen til at leve billigere. Det kan være hændet, at man et enkelt Aar har kunnet faae lidt billigere Kul eller Sigt; men spørger man: er i det Hele Pengenes Værdi i en længere Periode saaledes stegen, at Embedsmændenes Løn derved bliver tilstrækkelig, saa siger jeg, at det har Ingen af os oplevet, jeg vil ikke blot sige i vor konstitutionelle Forfatnings Tid, men ikke i de 50 Aar, jeg snart har gennemlevet som Embedsmand. Det ligger i den europæiske Udviklings hele Natur, men det maa man som sagt finde sig i; man kan ikke forlange, at en midlertidig Billighedsforbedring skal føre til det samme som en ny Kontrakt, hvor begge Parter staa ubundne over for hinanden. Man maa altsaa tage til Takke med noget Mindre; men det beror paa Arbejdsherrers Sonnethed, hvor meget Afslaget skal være. Vi vilde anse det for en hæderlig Fabrikant, som, naar hans egen Indtægt var stegen med 100 pCt., gav sine Arbeidere 75 pCt. mere, eller som i Erkjendelsen af, at det ikke kunde gaa an at lade Arbeiderne være indskrænkede til, hvad de havde, uden Hensyn til hans egen Indtægt, forhøiede Arbeidernes Løn efter et Raisonnement som dette: Arbeidet er i Virkeligheden blevet 100 pCt. mere værdt, jeg tilbyder af mig selv 75 pCt.; naar jeg slutter ny Kontrakt, nødes jeg maaske til at give Mere, men dette giver jeg frivillig, og jeg haaber, at det, at jeg giver det frivilligt, noget ækvivalerer de 25 pCt.; jeg vil desuden ogsaa forbeholde mig selv Noget for at sikre mig mod mulige Chancer i Fremtiden. Regeringen havde forelagt et Dyrtdislovsforlag, bygget herpaa. Der var deri fore-

slaaet 15 pCt. af de første 800 Rd., $12\frac{1}{2}$ pCt. af de næste 800 Rd. og 10 pCt. af de næste 800 Rd. Det vil med andre Ord sige, at der var foreslaaet et Lønningstillæg, som vedblev at voxe med Lønningen, men i aftagende Procentforhold indtil 2,400 Rd. Maximum af Tillæget blev 300 Rd., det vil sige, den, der havde 2,400 Rd., fik en Ottendedel mere; men naturligvis, da det var et fast Maximum, blev det for dem, der havde 3,000 Rd., kun en Tiendedel, og for dem, der havde, som vore Højesteretsassessorer, naar de naae eldst Sæde, 4,000 Rd., blev det mellem en Trettedel og en Fjortendedel. De se altsaa, at Forholdet gaar meget betydeligt tilbage, men Noget bliver der dog givet. Naar man nu spørger om de enkelte Tillægssatser, var der altsaa foreslaaet 15 pCt. af de første 800 Rd.; det er 120 Rd. eller mellem en Sjettedel og en Syvendel; saa meget fik de, der vare lavest stillede. Lad os nu tage En, som havde fuldt 1,600 Rd. Han fik 220 Rd.; det er altsaa mellem en Syvendel og en Ottendedel, og saaledes gif det bestandig nedad. De høiere Lønnede fik altsaa mindre i Procent. Jeg vil nu forbigaa dem, der med en høiere Sæde end 2,400 Rd. dog have det samme Maximum af 300 Rd. Men tror man, at en Embedsmand, der for 10 eller 5 Aar siden kunde leve af en Sæde af 2,400 Rd., kan faae Misforholdet mellem sine Indtægter og de stigende Priser udjævnet ved de 300 Rd.? Jeg appellerer til Enhver, der har levet i disse Aar og ført Bog over sine Indtægter, som har kjøbt, hvad han har forbrugt, og har boet, hvor vore Embedsmænd bo, i Stæderne, og vil da spørge, om nogen Mand nu kan leve for 2,700 Rd. nogenlunde tilsvarende lige saa godt, som han før kunde leve for 2,400 Rd.? Der er en Del Medlemmer, der ikke føre Bog over deres Forbrug og tildels forbruge deres egne Produkter. Dem vil jeg bede regne efter, ikke alene hvor Meget de faae i Penge, men at mindes, at de faae et Dyrtdistillæg, som viser sig i hver Skæppe Korn, de spise af deres egen Avl, hvert Pund Smør, de fortære, hver Kvist Brænde, de hugge i deres egne Skove. Regeringens Forslag er altsaa, naar man vil kræve en absolut Udjævning, et utilstrækkeligt Forslag. Men jeg har allerede sagt, at fra Regeringens Standpunkt var det et fuldkommen forsvarligt og billigt Forslag, og jeg erkjender, at man ikke kunde gaa høiere. Svad der nu foreligger, er derimod et aldeles ubilligt Forslag. Jeg vil ikke karakterisere i stærke Udtryk — det erede Medlem af Landsthinget, der paa egne og Hæres Begne indbragte dette Forslag, karakteriserer det selv paa en saadan Maade, som jeg ikke vil gjentage — men jeg vil sige, at Forslaget er forkert, fordi det blot holder sig til de lavere Lønnede; det er forkert, fordi det giver for Lidt til Alle paa det laveste Trin; thi paa det laveste